

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

11. září 2016

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: 2.KRÁLOVSKÁ 17, EZECHIEL 7, LUKÁŠ 3

Uchovávejte se v lásce Boží

„Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej“

Rozžhavené rudé slunce pražilo do stráně zdobené sasankami a bramboříky a odráželo se od kopí a helmic římské gardy. Procesí se zastavilo, řev utichl, neboť dunění kladiva umlčelo i nejtvrďší srdce. Trámy kříže byly pomalu zvednuty; na okamžik se zakymácely ve vzduchu a potom byly s trhnutím zasazeny do předem připravené jámy.

U jeho nohou vyrostl dav věřících i nevěřících očí, zkřivených tváří a obviňujících gest, a vzduch se chvěl drsným řevem. Marie si zakryla uši a zavřela oči; Šimon z Kyrény si utíral slzy a pot hřbetem ruky; a Petrovi, stojícímu na kraji davu, puklo srdce, když se Mu posmívali: „jiné zachránil“. Měli naprostou pravdu! Zachránil jiné z jeskyní šílenství – ze sevření bolesti – ze zajetí neřesti – ze chřtánu smrti – a oni si to vůbec neuvědomovali!

„Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ A Juda nás nabádá: *„Uchovejte se v lásce Boží a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu“* (**Juda verš 21**). Nabádání k tomu, abychom se „uchovali“, naznačuje nebezpečí ztráty. Právě proto Juda od psaní pastoračního dopisu „o spáse, kterou sdílíme“ přešel k výzvě k „vytrvalosti“.

Šlo samozřejmě o totéž ponaučení, které dal apoštol Pavel Tesalonickým: *„A Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a k trpělivosti Kristově“* (**2. Tesalonickým 3:5**). Tam vše začíná a vše také končí, jak pro ony Tesalonické bratry a sestry, tak i pro nás! *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna“* (**Jan 3:16**). Pravděpodobně si pamatovali, jak to poprvé slyšeli v synagoze, když apoštol, kterého zaneslo do jejich kvetoucího města pronásledování ve Filipech, kázal o tom, že Ježíš musel trpět, že musel vstát z mrtvých, že byl Kristem – Mesiášem. Výsledkem bylo, že smíšená skupina Židů a bohobojných Řeků a vlivných žen utvořila jádro tesalonické církve v domě bratra Jásona.

V myšlenkách se nyní pravděpodobně vracíme k naprostému základu – k Božímu vyvolenému národu. *„Ale protože vás Hospodin miluje... vykoupil tě“* (**Deuteronomium 7:8**). Zdá se neuvěřitelné, že lidé, kteří byli tolikrát svědky Boží spásky, na Něj kdy mohli zapomenout. *„Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal“* (**Exodus 32:8**). Kolikrát se za ně Mojžíš přimlouval a kolikrát jim Bůh kvůli své velké lásce odpustil, *„kvůli nim si připomínal svoji smlouvu, ve svém velkém milosrdenství měl s nimi soucit“* (**Zalm 106:45**). Zde se projevilo Boží milosrdenství a láska.

Když přejdeme k **Izajášovi 49**, nacházíme zde nádherný obraz, který to celé shrnuje. Zde ve **verši 14** Izrael sklíčeně říká: *„Hospodin mě opustil, Panovník na mě zapomenul.“* Otázka, která následuje ve **verších 15-16**, je však velice lidská: *„Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní.“* V oné oblasti bylo zvykem, že si matka nechala vytetovat jméno milovaného dítěte na dlaně ruky. Boží prorok zde představuje Boha Izraele, který dělá totéž, co dělaly matky Izraele. *„Vyryl jsem si tě do dlaní“* – neustále na tebe myslím – tvé jméno mám neustále před očima, když pracuji – a tetování je symbolem věčnosti, neboť nemůže být snadno odstraněno. Nejednalo se však pouze o přítomnou lásku, neboť Bůh Izraele vidí do budoucnosti a symbol se mění. *„Tvé hradby mám před sebou stále.“* Dostáváme se k **Zacharjášovi 2:3-5** – k městu „bez hradeb“, kdy On bude „slávou

uprostřed něho“ . „*Já sám, je výrok Hospodinův, budu ohnivou hradbou kolem něho a slávou uprostřed něho.*“

„*Vyryl jsem si tě*“ – a na dlaních toho, kdo visel na Kalvárii, jsou stále ještě viditelné známky, které jsou svědectvím Jeho „*milosrdenství*“ – Jeho „*pokoje*“ – Jeho „*lásky*“, které jsou i naše a máme jich hojnost, jak nám připomíná Juda (**Juda verš 2**), neboť milosrdenství vzhledem k Izraeli a „*odpuštění*“ a „*milující laskavost*“ přišly k nám – „*Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní*“ (**Římanům 5:8**).

„*Řekl také: Jeden člověk měl dva syny*“ (**Lukáš 15:11**) a to je novozákonní obraz Boží lásky – a přesně tam se nacházíme! Začíná se sebou samým a končí s Bohem. „*Otče, dej mi*“ – a to je chyba! Bereme si, co chceme, dokud nepřestaneme chtít to, co si bereme! A když vystřízlivíme, spatříme Boha!

Přesně tak tomu bylo v případě ztraceného syna. Vzal si veškerý svůj majetek, nezanechal za sebou nic, k čemu by se mohl vrátit, a když se probral, řekl: „*Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu...*“ (**verš 18**). „*Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil*“ (**verš 20**) – zde je znamení odpuštění. Nenechá jej ani dokončit omluvu, kterou si připravil, ale hned vydá tři rozkazy – zjevná znamení odpuštění a opeřování přijetí.

„*Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho.*“ V onom regionu bylo zvykem, že když chtěl král pocítit hodnostáře, který si to zasloužil, obdaroval ho novým oblečením.

„*Dejte mu na ruku prsten*“ – udělení autority.

„*A obuv na nohy.*“ Obuv byla luxusem, který nosili jen svobodní lidé; již neměl být bos jako otrok (**Lukáš 15:22**).

To je přesně to, co se stalo Josefovi, když byl přijat do úřadu! „*A farao sňal z ruky svůj prsten, dal jej na ruku Josefovu, oblékl ho do šatů z jemné látky a na šíji mu zavěsil zlatý řetěz*“ (**Genesis 41:42**). Nebo si vzpomeňme na to, co píše prorok Zacharjáš (**Zacharjáš 3:4**): „*Pohled', sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha.*“

To, co se stalo v Betlémě a v Galileji, v Judeji a v Jeruzalémě, na Kalvárii a v hrobě Josefa z Arimatie, to vše jsou dějiny evangelia, které shrnul apoštol Jan: „*V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy*“ (**1. Janův 4:9-10**). Díky tomu jsme se narodili do nové rodiny, přijali jsme nové jméno, stali jsme se novými stvořeními a naše závazky a dluhy byly odstraněny – nejsme již bosými otroky, nýbrž svobodnými muži a ženami obutými do sandálů. Jsme povzbuzováni: „*uchovejte se v lásce Boží a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu*“ (**Juda 1:21**). Jak bychom mohli dělat něco jiného, když nás symboly jeho oběti neustále upomínají na „*šířku – délku – výšku – hloubku*“ jeho lásky, kterou nám věnoval?

Požehnání s sebou samozřejmě přináší zodpovědnost! „*V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání*“ (**1. Janův 5:3**). To je přesně to, co pravil Mistr: „*Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat.*“

(**Jan 14:21**)

Oni první věřící v Tesalonice si nepochybně byli vědomi své zodpovědnosti, což bylo vidět na jejich „*díle víry*“, „*práci lásky*“ a „*trpělivosti naděje*“. Stejně jako Izrael jsme i my byli svědky Boží spásy v našem vysvobození ze zajetí hříchu a naše jména byla vyryta v knize vzpomínání, aby tam zůstala do té doby, dokud se budeme „*uchovávat*“ v jeho lásce a nedovolíme ničemu, aby nás to odloučilo „*od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu*“ (**Římanům 8:39**), kterou si nyní připomínáme.